

Ett

”Ärligt talat, så tycker jag inte om ditt tonfall.”

”Och vem bryr sej len?”

Det var måndagsmorgon och den nya terminens första elevrådssammanträde. Det hade inte börjat bra. En representant från varje högstadielklass fanns närvarande, liksom skolvårdinnan Lena. Rektorn, Anita, hade fått en inbjudan. Oscar, som gick i nian, var eleverådets ordförande och det var han som hade inlett mötet. De första punkterna på dagordningen gällde skolmaten, som eleverna tyckte ofta serverades kall. Nästa punkt gällde skolans datorer. De var gamla och de flesta funkade inte. Det var inget nytt problem. Så hade det varit i över ett år och inget hade gjorts trots elevernas klagomål. Den tredje punkten gällde Jonas. Han var, eller hade varit, lärare i svenska och engelska för både niorna och sjuorna. Han var mycket omtyckt av eleverna, men han var obehörig. Han hade jobbat i två år. Några dagar före jul hade han plötsligt fått veta att hans tjänst hade tillsatts av en sökande behörig lärare. De berörda eleverna var i upprorstillstånd.

Den fjärde punkten gällde rektorn själv. Hon hade varit i skolan i drygt ett år. Eleverna hade begärt att hon skulle besöka varje klass för att presentera sig. Det hade hon inte gjort. Tvärtom, hon hade försökt hålla sig undan eleverna av anledningar som bara hon kände till.

Oscar suckade utdrager. Trots att han var lika upprörd som de andra ville varken han eller skolvårdinnan att mötet skulle spåra ur. Strax innan mötets öppnande och innan rektor kom in i rummet hade alla kommit överens om att hålla sig lugna.

"Vi fattar att du inte bryr dej om oss", fortsatte Suzan. "Du bryr dej aldrig om vad vi säger."

De andra höll sig tysta men nickade. Shinin, som gick i åttan, var mötets sekreterare och försökte skriva protokoll. Hon tittade upp.

"Var det inte maten vi skulle diskutera först?" undrade hon.

"Ja, det var det", sa Oscar och tittade strängt på Suzan. Men hon var inte klar.

"Men fattar du inte, dom flesta eleverna kan inte ens ditt namn." Hon la sina spåda armar i kors och stirrade utmanande på Anita. "Och vad heter du förresten?"

Oscar kastade ytterligare en uppfördrande blick på Suzan. Han ville att hon skulle vara tyst, eller åtminstone lite mer diplomatisk. Han var villig att ge Anita rätt. Tonfallet i Suzans röst gränsade till det anstötliga. Rektorns hållning var vad som bäst kan beskrivas som utmanande, för att inte säga auktoritär. Hållningen i sig gjorde att flera ansåg sig föranledda att försvara sig, om inte lika aggressivt som Suzan, så i alla fall högljutt. Men Oscar visste att mötet skulle spåra ur om Suzan behöll sin aggressiva stil. Elevrådet skulle inte få gehör för sina krav och det skulle vara svårt att samarbeta med skolledningen framöver.

Suzan gick i sjuan. Hon var bästis med Oscars lillasyster Gabriella.

Oscar vände sig åter till rektor. Det var lika bra att strunta i skolmaten och spinna vidare på punkt fyra.

"Det är sant. Du lovade att hälsa på alla klasser när du började. Kommer du inte ihåg intervjun i skolledningen? Det var för över ett år sen. Sen dess, och så vitt jag vet, har du inte hälsat på en enda klass."

"Jag kan förklara", suckade Anita, som mycket väl kom ihåg intervjun.

"Ja ja, vi vet. Du har haft mycket att göra och du hinner inte och bla bla bla." Det var Suzan igen. "Vem bryr sig om dina bortförklaringar." Hon grävde i skolväskan och ryckte upp ett gammalt nummer av skolledningen. En stor bild på en leende Anita syntes på första sidan. "Kommer du ihåg?"

"Det e sant jao", tillade Abdi som också gick i sjuan. "Har man sagt en sak så ska man stå för det, eller?"

En lätt röd färg syntes nu på rektorns hals. Om man tittade noga kunde man se hur den snabbt förflyttade sig upp över kinderna, och om man hade en mycket skarp iakttagelseförmåga kunde man se hur det vänstra ögonlocket började fladdra något. Anita hade tänkt säga något om respekt, men insåg att det fick vänta till ett lämpligare tillfälle samtidigt som hon insåg att ett allvarligt samtal med skolvårdinnan var ett måste. Det var en sak att ha eleverna emot sig, men i Anitas ögon var skolans personal förpliktigad att försvara skolledningen och förklara för eleverna varför ledningen gjorde så eller så. Allt annat var att betrakta som bristande lojalitet.

"Min uppgift här på skolan är att se till att alla tjänster är tillsatta och detta tar tid. Dessutom har jag hand om ekonomin. Även det tar tid. Och så har vi branden och jag har varit tvungen att ta hand om den."

Anita tog ett djupt andetag. Situationen var obehaglig. Hon hade velat slippa alltihop. Hon hade förhålat mötet så långt det gick, men nu hade alldeles för många elever uttryckt sitt missnöje med henne. Och eleverna pratade med